

Zaman kim, zemin neye derler? Kimliğinden gererler, isminden eğerlerler, bildiğinden asarlar ve sakındığından tutarlar seni.

Çalışmakla yorulursun, durulursun, uyursun, hiçliğin etrafından dolaşır kudurursun. Payını kimse vermez hayatta, hakkını zalime sorarsın, akarsın kuruyken, uçarsın çiviliyken, özgürlüğe hapsederler.

Adresin yoksa gidecek, varsın parmaklığın olmasın, kanadın yoksa uçacak, varsın ambarın darı olsun, neyle geçinecek, hangi bulutu seyredeceksin? Toprak seni çekinceye, bir lokmalık ömrün bitinceye kadar dolaşır, sonra adressiz bir mezarın dibinde, çekiştirmelerine kıyamadığın saçına yaslanıp yatarsın. Ebediyet unuttur ama edebiyet, asla.

Yaşın geç, parmakların yorgun, binlerce lüzumsuz konuya girdi burnun, milyonlarca kez tırnaklarını klavyeye bastırdın, bakınca yol görürsün okyanusa doğru, bakmazsan hepsi sanrı, inanırsan vardır Tanrı, yoksa hepsi aslında aynı yola çağrı, unutulmuş, silinmiş, hepsi bir kelebekten farksızmış geçmişinin isimleri, hani ninnilerin, nerede kalem tutmayı bilmez ellerin?

Öğrendik ve gördük ki yeryüzünde ölüm ve aşktan başka anlatacak hikaye yok. Gerisi, iki öküzün çektiği ipe yağın yağmurun damlaları; iki noktaya eşit uzaklıktaki yörüngenin noktaları, yıldızı yutan karadeliğin tayfları... Ölüm ve aşk, varsa sözün, bu ikisinden birine bağlarsın, yoksa oturup anlamsızlığına ağlarsın, ki önü sonu, binlerin yolu, hepsi bu ikisine çıkıyor.

Buradan arşa kadar bir deniz olsa, dünya da o denizdeki bir kayık, bir çöp, bir yaprak, bir karınca da olabilir, dağın tepesinden, denize kadar uzanan bir yolculuktayız ve sonunun nerede biteceğini, derya içre mahilerin hiç biri bilmiyor, bildikleri suyun hayli garip, yaprağın hayli zayıf ve bizim de hayli yalnız olduğumuz. Sonra bunun üzerinde kavga ediyoruz, falan filan falan, işte deniz şöyle, nehir böyle, hayat butlan, biraz da sen otlan, varlığa katlan...

Laf laf laf... Ben inanmazken denizin varlığına, ki kendisinin pek haberi yoktu herhalde, lafların ötesinden berisinden çekiştirirdim, ki yorgan olsun varlığın ekşi yağmurlarına, sonra baktım, kainatın hamuru ve varlığın bengisi, hayatın özü, ötelere ötesi ve onun da ötesi lazım, ben varsam, o da mevcut, yoksam bu konuşan kim?

Tek başıma kendimden ibaret bir kainatın elem verici bataklığından, tek başıma kendim ve kendimin tek başına efendisine adımlar... Adımları atanlar, adımların kölesi, o adım olmasaydı, atacak sana ihtiyaç olmayacaktı.

Ölümün ve aşkın hikayeleri sıkıcı hale geldi. Bütün fiiller birleşti, çünkü faillerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktu.

Ben de yatsıyı kılıp yattım. Bakalım ne şekilde kalkacaktım?